2010/2. negyedév

KRISZ

TeSó

A Kárpátaljai Református Ifjúsági Szervezet lapja

„megalázta magát,
és engedelmeskedett mindhalálig,
mégpedig a kereszthalálig,
Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé,
és azt a nevet adományozta neki,
amely minden névnél nagyobb,
hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon,
mennyeieké, földieké és földalattiaké;
és minden nyelv vallja,
hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére."

Fil. 2,8-11

Téma:
H - hűség a harcban
A - alázat a harcban
R
C

Nyereményjáték
13.oldal

Start oldal

Tartalom

Start oldal 2
Tartalom
Igéslap
Szerkesztői levél
S.M.S. 3
Stefán Zoltán az alázatról
Stul Linda az alázatról
Múzsa 4
Beszélgetés Pásztor István keresztyén vállalkozóval
Vallomások 5
Petrusinec Natália bizonyságtétele
Love Story 6
Baranyi Öcsi és Editke
Távkapcs 7
Bemutatkozik a Zsinati Ifjúsági Iroda
Gondolat-osztó 8
Alázat a harcban
Ezek vagyunk mi 9
Ungvári Református Egyetemi Gyülekezet
Megtörtént 9
Miért jó egy különös hosszú hétvége?
Választmány 10
Keresztyén Anett, Bereg megyei választmányi tag
Interjú Dancs Edina ifjúsági lelkésszel
S.O.S. 11
Soha ne add fel a harcot!
Ifjúsági munkatársképzés 12
Alázattal harcolni
Timóteus 13
Ifióra vázlat: Az alázat
Nyereményjáték
Hirdetések 14
Alkalmaink, táborozási lehetőségek
Több, mint vicc :)
Könyv- és filmajánló 15
Josh McDowell, Bob Hostetler: Ne dobd el a zagyad!
Miért házasodtam meg?
Képgaléria 16

Szerkesztői levél

Kedves TeSó olvasók!

A harcos keresztyén életnek egyik nagyon fontos jellemzője az alázat. Ha a Bibliát figyelmesen vizsgáljuk, és olyan embereket keresünk, akik alázatosak voltak, akkor azt lehet megfigyelni, hogy a „legnagyobbak", akikre Isten sokat bízott, egytől-egyig alázatos volt.

Mózesről ezt olvassuk: „Ez a Mózes pedig igen alázatos volt, a földön élő minden embernél alázatosabb." (4Móz. 12,3) Tehát alázatos szívvel is lehet vezetni egy népet, akit az Isten kiválasztott. Alázatos szívvel lehet átadni a törvényt a népnek. Biztos, hogy egyik legfontosabb erénye volt Mózesnek az alázat, ami nélkül nehezebb lett volna betöltenie a küldetését.

A Példabeszédek könyve is sok helyen int az alázatra. „Az ÚR félelme bölcsességre int, és aki tisztességet akar, előbb legyen alázatos!" (Péld. 15,33) „Megalázza kevélysége az embert, az alázatos lelkűt pedig tisztelet övezi." (Péld. 29,23). Ne csodálkozzon senki, aki nem kap tiszteletet, pedig keresztyén embernek vallja magát. Előbb legyen alázatos!

Pál apostolnak sokszor erélyesnek kellett lennie, de ezt is alázattal tette: „A Krisztus szelídségével és gyöngédségével kérlek titeket én, Pál, aki - némelyek szerint - szemtől szemben ugyan alázatos vagyok közöttetek, de távollétemben erélyes vagyok hozzátok;" (2Kor. 10,1). Ha arra volt szükség, hogy inteni kellett a gyülekezetet, azt is alázattal tette.

Végül, de nem utolsósorban Jézusról már születése előtt megjövendölték, hogy alázatos lesz (Ézs. 53,7; Zak. 9,9). S ez így is volt, sőt magáról is ezt mondta: „Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek." (Mt. 11,29).

Tedd fel magadnak a kérdést: Alázatos vagyok? Remélem, hogy segítenek ennek a számnak a cikkei, hogy válasz is szülessen meg a szívedben erre a kérdésre!

Sipos József , főszerkesztő

Stefán Zoltán az alázatról

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű." (Mt. 11,28-30)

Mai világunkban mindannyiunknak szüksége van pihenésre, felüdülésre, bizonyos fokú tehermentesítésre. Az állandó stressz, a 21. század követelte rohanás, testileg-lelkileg igénybe veszi az embert. Sok esetben még az éjszakai pihenés sem hoz megnyugvást, a tudatalattiban tovább tervezünk, küszködünk, összekuszálódnak lelkünk gondolatai. A fizikai terhekkel még csak-csak elboldogulunk valahogy, de a lélek terheivel gyakran nem tudunk mit kezdeni. Egyszerűen nincs elég idő lelki dolgokkal foglalkozni és egymásra figyelni, és épp ezért van manapság olyan sok lelki beteg. Mit cselekedjünk, kihez forduljunk a különféle terheinkkel? Megfáradt és elfásult testünk-lelkünk mégis kitől kérhet felüdülést és megnyugvást?

Kérdéseinkre a Mt. 11,29-ben egyértelmű választ kapunk Jézustól. Az egész emberi élet, mint isteni ajándék, egy csodálatos lehetőség az Úrral való találkozásra és a Vele való beszélgetésre. Mindannyiunknak élnie kell ezzel a lehetőséggel, mert Jézus várja és fogadja a 21. század megterhelt és megfáradt embereit. Vár reánk, hogy megnyugtasson bennünket, hogy levegye terheinket, hogy könnyebbé tegye az igát. Imádságainkban elmondhatjuk Neki gondjainkat, megoszthatjuk Vele terheinket. Isten egyszülött Fia elveszi a világ nyújtotta terheket, és felkínálja nekünk a saját igáját. Elveszi a nincstelenség, a betegség, a bizonytalanság ránk nehezedő igáját, és adja helyette a saját terhét.

Az emberi élet természetes rendjéhez tartozik a teherhordozás, bár a mai ember szeretne mentesülni a terhek alól, hiszen túlságosan is szabadnak érzi magát arra, hogy megtűrje az igát. Viszont ha Jézussal akarunk élni, akkor engedelmeskednünk kell az Ő akaratának. Ha valóban Vele akarunk járni, akkor meg kell tanulnunk elviselni a terheket, elhordoznunk az igát. Ez az életstílus pedig nem más, mint egy kegyelmi lehetőség. Krisztustól kell tanulnunk, szelíd és alázatos lelkületet, olyan lelkiséget, amelyért érdemes küzdeni, amelyért érdemes élni ebben a mai világban.

Mi az a jézusi iga, amiről azt mondja az Úr, hogy «boldogító»? Ez nem más, mint maga az evangélium. Iga, de «boldogító», teher, de «könnyű». Sokan nem tűrik meg magukon az evangélium igáját, és képtelenek elfogadni azt, hogy Jézus az Úr, és egyedül Neki kell engedelmeskedni. Az evangélium «boldogító», mert új kapcsolatot teremtett az emberek és Isten között. «Könnyű», mert Krisztus elhordozta az evangéliummal járó megaláztatást, a különböző fájdalmakat, arculütést és büntetést. A jézusi iga nem jelent teljesíthetetlen feladatokat, hiszen földi tartózkodása során sok más emberhez hasonlóan Ő is szegény és szolgai körülmények között élte le életét. Nem kell tehát attól félnünk, hogy erőnket meghaladó terheket helyez az Őt követők vállaira. Csodálatos az Ő életstílusa, hisz Krisztus a teherhordozásban is közösséget vállal az övéivel.

Keresztyén emberekként tudatosítanunk kell magunkban ezt a jézusi magatartást. Kérnünk kell az Urat arra, hogy segítsen elhordozni terheinket, hogy mint benne bízók, mi is ugyanezt cselekedjük embertársainkkal. Felelőséggel tartozunk egymás iránt, s ennek érdekében le kell tennünk a világ terheit, és fel kell vennünk a jézusi igát, mert megfáradt és megsebzett lelkünk csakis ezen a módon talál igazi megnyugvást.

„Mert, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát felmagasztaltatik" (Lk. 14,11)

Stul Linda az alázatról

Középpontban lenni? Örülsz, hogy feltornáztad magad a menők közé? Végre jól érzed magad!... Igen? Tényleg jól? Ettől teljes az életed? Ezt keresik manapság a legtöbben. Elismertnek lenni a többiek előtt. Felmagasztaljuk a sztárokat, szülőket, testvért, barátot, pénzt, különböző politikai eszméknek válunk a rabjává, de legfőképpen a saját csapdánkba esünk. Magunkról beszélünk a legtöbbet, mintha folyamatosan önmagunkat reklámoznánk. Ebben a mai "Én" központú világban szinte fel sem tűnik, ha azt mondom magamról, én vagyok a suliba a legokosabb vagy legszebb. Naponta kemény harcot vívunk elveinkért, igazságainkért, de közbe oda jutunk, hogy magunkat fényezzük. Célszerű lenne a saját egónkat háttérbe szorítani, ahhoz hogy az Istent magasztalni tudjuk. A Keresztyén élet legfontosabb célja, hogy Istent magasztaljuk „Az az indulat legyen meg bennetek, ami a Krisztus Jézusban is megvolt" (Fil. 2,5). Holott Isten kell, hogy legyen az első az életünkben, aki az egyetlen gyermekét odaadta a mi bűneinkért.

A Lk. 14,11-ben Jézus egyértelműen világossá teszi számunkra, hogy az ember, aki az ő útján jár nem dicsőíthet mást Istenen kívül, sőt még azt is kéri tőlünk, hogy alázzuk meg magunkat. Ezt a legtöbb ember úgy reagálja le, hogy ezt mondja magában: Na persze még magamat is alázzam meg, nem aláznak meg elegen? Az iskolában vagy munkahelyen kigúnyolnak, rágalmaznak, elárulnak. Lehet pont azért ami benned van, a hitedért. Épp az ilyen tanácstalanságban biztat bennünket arra az ige „Mert nekem az élet Krisztus és a meghalás nyereség"(Fil. 1,21). Épp az a Jézus kéri ezt tőlünk, akit kigúnyoltak megvertek, a kereszthalált és vállalta értünk. A legkevesebb hála és magasztalás, ha nem előre, hanem a sor végére állunk. „Ellenben sok elsőből lesz utolsó és sok utolsóból lesz első"(Mk. 10,31). Nincs nagyobb öröm annál, ha önmagunkat megüresítjük, megalázzuk a Krisztusért, amit boldog szívvel és nagy mosollyal vihetünk véghez. Nem azért mert könnyű. Isten sem szereti a gőgös, nagyképű embereket, ezért kéri, hogy tedd le elé ezt a keresztet, tanulj meg a sor végén nyugodtan várakozni és a jutalmad meglesz „mert, aki megalázza magát felmagasztaltatik".

„Hitben azért maradok meg, mert Jézus Krisztusnál senki sem tud többet és jobbat adni."

Beszélgetés Pásztor István keresztyén vállalkozóval

– Pásztor Istvánnak hívnak. 49 éves vagyok. Eredeti foglalkozásom testnevelés-orosz-német-olasz szakos tanár. Nős vagyok. Első házasságomból van egy 22 éves fiam és egy 18 éves lányom. Nyíregyházán élek. Zimányi József testvéremmel a hátrányos helyzetű, elesett családokat látogatom, és igyekszünk kijuttatni őket Csongorra.

A legfontosabb mégis, hogy már 3 éve Isten gyermeke vagyok. Hatalmas és meg nem érdemelt ajándékot kaptam az én mennyei Édesapámtól, egy Kincset, Jézus Krisztust.

– Sikeres üzletembernek tudhatta magát, mígnem Isten megragadta, mégpedig erős kézzel… Hogyan emlékszik vissza megtérésére?

– Ha az első 46 évemet mérlegre teszem, én is kárnak és szemétnek ítélem, mert Isten nélkül éltem az életemet, noha soha sem tagadtam létét.

Milyen csodálatos, hogy Isten ennél sokkal többre vágyott! Nem engedte, hogy teljesen tönkre tegyem magam. Elvette a jól menő vállalkozótól éppen azt, amire büszke volt: a pénzt. A pénz, a siker, a hatalom, az élvezetek mámorában éltem. Azt gondoltam, hogy szabad vagyok. De a tényleges szabadsághoz a fizikai rabságon keresztül vezetett az út.

Rövid idő leforgása alatt mindenemet elveszítettem, és életem szárnyaló gépezete egy 8m^2-es zárkában landolt, ahol negyed magammal vártam, hogy kiderüljön a tévedés. Fél éven át küzdöttem, de nem jött el a szabadulás. Most már tudom, hogy az én drága Atyám a legnagyobb ellenségtől, önmagamtól akart megszabadítani. A börtön volt a satu, hogy kipréselje belőlem a bűneimet, hogy megszabadítson bálványaimtól, hogy megtölthessen Önmagával. Hozzám küldött egy börtönmissziós házaspárt, akik az Ige vésőjével, nagy-nagy szeretettel elkezdték feszengetni az én kemény szívemet. Megadtam magam Jézus Krisztus kitartó zörgetésének:

– Majd az Isten iránti hála versírásra késztette. Miről szólnak ezek az írások?

– Valóban a szívemben égő hála indított versírásra, amely addig teljesen idegen volt a számomra. Az első verseimet kissé bugyutának tartom, mint ahogy az imáimat is. De tudom, hogy az Úrnak ez nagyon kedves volt. Az Evangélium mélyebb megismerése ontotta belőlem a verseket. Volt olyan esti imám, amely zokogásban végződött, olyan hálát éreztem. Nagyon sok könnyet látott a párnám. A megtisztulás után pedig jöttek a gondolatok. Leültem a tv fénye elé, és csak írtam és írtam. Másnap átolvasva döbbentem rá, hogy négy különálló vers született. Isten a börtönben is a tenyerén hordott és a 835 versemben alapvetően a hála, az Úr Jézus iránti szeretetem szólal meg. Sok, igen kritikus vers is íródott a tékozló életemről. Meglepő módon több, mint húsz vers született a világ uráról, a Sátánról. Ezeket a társaimnak szántam és persze a családomnak, akik még a régi gazdával élték az életüket.

Most már tudom, hogy nem magamnak kaptam a verseket. Minden bizonyságtételemben és a legtöbb szolgálatban helyet kapnak. Nagyon jól szemléltetik a múltamat és jelenemet. Óriási tanúságokat hordoznak és egy lelki újjászületés és megerősödés hírvivői. Nagy szeretettel ajánlom minden kedves Tesó olvasó számára, hogy fedezzék fel benne azt a szeretetet, amelyet az Úrtól én bezárva, de mégis szabadon kaphattam.

– Egy nem mindennapi megtérés áll a története mögött, amiben jelentős szerepet játszott a pénz. Mi az, amit megtanult az anyagiakról?

– Isten kegyelméből teljesen megváltozott a viszonyom a pénzhez. Most már nem életem célja, csupán egy eszköz. Talán ezért is engedte meg, hogy olyan területen dolgozzak, ahol korábban elvéreztem. Nincs áldás a tisztességtelen üzleten. Ez egy nagyon fontos üzenet, hiszen az emberek gyakran azzal magyarázkodnak, hogy a törvények, az adók kényszerítik őket ilyen lépésekre.

Isten nekem megadta az összehasonlítás lehetőségét. Valóban szabad vagyok a pénz nyomása alól. Amikor sok volt, mindig arra tekintettem, akinek még több volt. A sátán nagyon ravasz és emberölő volt kezdettől fogva. Engem is a pénzben akart megölni. Soha nem tudtam tartósan örülni semminek, mert mindig új célt tűzött ki elém, és beindult a hajtás annak megszerzésére. Az nem szabadság, ahol más diktál. A sátán jól megbújik vágyaink mögött és csak mutogat. Mi pedig tudatlanul megyünk utána.

Hiszem és tapasztalom, hogy a teljes szabadság csakis az Úrtól jöhet, a Neki való teljes odaszánással.

– Isten áldását élvezi a magánéletben is. Mi kell ahhoz, hogy egy párkapcsolat igazán szent és Istennek tetsző lehessen?

(folyt. az 5. oldalon)

Tüzet kíván!

Ne légy alázatban soha szerény,
Repülj fel magasra a hit szelén!
Vidd az Úr elé alvó fáklyádat,
Ő rajzolja meg mennyei pályádat!

Tudd, hogy a hited most tüzet kíván,
Hadd lángoljon szíved fényben, tisztán!
Csodás, ha a hit tüze újra lobog,
Ha a szív csak az Úr kegyéért dobog.

A tűz hevében most minden elég,
Az Úr szeretetéből sosem elég.
Az őszinte ima olaj a tűzre,
Mint elkövetett bűn lándzsára tűzve.

Pásztor István

Petrusinec Natália bizonyságtétele

„Mert megkegyelmezek álnokságainak és az ő bűneiről meg nem emlékezem." Zsid. 8,12)

Sziasztok!

Petrusinec Natália vagyok, 30 éves, Tiszakeresztúrból. Sokat gondolkodtam és imádkoztam, úgy éreztem, hogy Isten elvárja tőlem, hogy bizonyságot tegyek róla, arról, hogy hogyan szabadított meg engem, és családomat is.

Úgy nőttem fel, hogy azt láttam az élet evés, ivás, bulizás. Gyerekként jártam hittanra, néha templomba is, de nem vettem komolyan Isten Igéjét. Már gyermekként (12 évesen) elrontottam az életem. A romlást az iskolában rendezett diszkóban kezdtem. Amikor fiúzni kezdtem, többek közt azért is, mert mások is ezt tették, mentem a világi dolgok után. Rosszul tettem. 14 éves alig múltam, amikor cigizni kezdtem, fiúztam, buliztam, süllyedtem lefelé.

Nagyon vágytam a szeretetre, a törődésre, de otthon ezt nem kaptam meg és máshol kezdtem keresni: a fiúknál. Rossz döntés volt. Soha nem kaptam meg azt a szeretetet, amit csak az Úrtól kaphatunk. A fiúk csak kihasználtak, megbántottak, becsaptak, sokszor ki is nevettek egymás közt, végül el is dobtak. Most már tudom, hogy rossz helyen keresgéltem.

Időközben otthon minden egyre roszszabb lett. Az apám elhagyott minket egy másik asszonyért, az anyám meg még inkább az italba menekült. Akkor minden mindegy volt nekem, folytattam a züllést és mentem a világ után.

15 éves voltam, amikor megismertem a mostani férjemet, persze egy diszkóban. Két év után összeiratkoztunk, úgy gondoltuk, ennyi éppen elég, egyházit nem akartunk. Természetesen züllöttünk együtt tovább, a házasságunkon sem volt áldás, mert az Úr színe előtt nem voltunk házasok, paráznák voltunk. Mielőtt férjhez mentem volna nagyon csúnyán elvágta egy üveg a kezem, most már tudom, hogy Isten már akkor szólt, intett, hogy rossz utat választottam, de én akkor nem figyeltem rá. Saját fejem után mentem.

18 éves koromban megszültem az első lányomat. Három hónapos volt, amikor megjelent az apám, és szépen kirakott minket az utcára. Albérletbe kellett költöznünk Tiszaújlakra, ahol sok barátunk volt, akikkel lehetett zülleni (sajnos). De most ha visszaemlékezem, rájövök arra, hogy Isten mindig velünk volt, gondoskodott rólunk akkor is, amikor mi teljes mértékben hátat fordítottunk neki. Gondoskodott arról, hogy mindig jó albérletünk és házigazdánk legyen.

Az Isten munkálkodott, az édesanyám elkerült Csongorra, már 11 éve szabad az Isten kegyelméből. Ő megszabadult, de mi nem gondoltuk, hogy erre lenne szükségünk nekünk is. Odáig jutottunk, hogy el akartunk válni, de akkor édesanyám azt tanácsolta, hogy menjünk el mi is Csongorra, és elmentünk. Ott húztam ki a fentebb olvasható igét, akkor még nem értettem pontosan, hogy mit üzen nekem az Úr. 3-4 nap elteltével viszont megértettem, hogy Jézusom szeret és meg akarja nekem bocsátani mindazt, amit a múltban ellene és magam ellen vétettem. Csodálatos érzés volt Isten kegyelmét érezni, napokig nem tudtam abbahagyni a sírást. Sírtam a bűneim terhe alatt, ráébredtem arra, hogy elrontottam mindent az életemben. De egyszer csak jött Jézus, és megadta nekem mindazt a szeretetet, amit egészen addig a napig kerestem, ez a szeretetet sehol máshol nem található meg. Megértettem az ige által, hogy azt mondja: ne félj, valld meg bűneidet, és én megbocsátom, bármi legyen is az. Hát nem csodálatos ez a kegyelem?! Amíg Csongoron voltunk meg is esküdtünk a mi Urunk előtt, így lett igazi áldás a házasságunkon. Azóta is együtt vagyunk, hála legyen az Úr Jézusnak, és mostanra már három kislány szülei vagyunk. Hálás vagyok Istennek, olyan mélységből is ki tud hozni embereket, amiben mi is voltunk.

Végezetül szeretném üzenni a fiataloknak, hogy Isten nélkül ne éljenek, ne döntsenek, mindig az Úrra figyelve éljék az életüket, még akkor is, ha néha nehéz. A világ dolgai rossz irányba visznek, de Isten mindig jó irányt mutat, csak Őt kövesük. Fogadjátok meg Isten szavát, hogy ne kelljen olyan mélységeket megjárnotok, mint nekem. Istené legyen a dicsőség és a hála mindenért! Az Úr kegyelme, szeretete, áldása legyen minden olvasó életén! Ámen!

(folyt. a 4. oldalról)

– Az egyik legnagyobb bűnöm a paráznaság és házasságtörés volt. Úgy gondoltam, hogy ez a bűn nem bűn, hiszen sokan ezt csinálják. A házasságom legnagyobb hibája az volt, hogy nem Isten által köttetett. Szabadulásom után úgy döntöttem, hogy nem fogok kapcsolatot keresni. Kitartóan imádkoztam, hogy az Úr mutassa meg, kit szán nekem. Két hónap után meg is tette. Leendő feleségemben csodásan kimunkálta, hogy ne a múltamat nézze, hanem a jelenemet. Már a kapcsolatunk elején eldöntöttük, hogy mindent a Biblia szerint csinálunk. Az esküvőnk előtt nem aludtam nála, és nem volt közöttünk testi kapcsolat. Isten azt akarta, hogy a lelkünk kapcsolódjon össze, és a testiséget ráadásul kapjuk meg. Pontosan ezt látjuk a legnagyobb hibának a fiatalok körében. Túl hamar lép be az életükbe a testiség. Az első probléma felmerülésekor derül ki, hogy ingatag alapokon áll a kapcsolatuk. A válásoknak is ez az oka. Elmúlik a testi vonzalom és a sátán hamar mutat egy másikat, akiben örömünket lelhetjük. Nálunk a hűség alapja Jézus Krisztus. A feleségem szabad. Nem kell attól tartania, hogy megcsalom, mert soha nem akarnám megbántani az én drága Uramat. Mi mindketten Őt szeretjük a legjobban és csak utána egymást, gyermekeinket. Úgy gondolom, hogy az átadott hívő családokban nem a felek miatt működik a házasság, hanem Isten iránti szeretet és tisztelet működteti. Ő a garancia, nem mi.

Köszönjük az interjút. További áldott szolgálatot kívánunk!

Soós Katalin

Baranyi Öcsi és Editke

Kedves Love Story olvasók! Nagy örömünkre szolgál, a visszajelzéseket figyelve, hogy kedvelitek ezt a rovatot és ti is fontosnak tartjátok ezt a fajta bizonyságtételt, ami a párválasztás harcát, a keresztyén példamutató házasság mintáját hivatott bemutatni. Valóban fontos kézzelfoghatóvá tenni a hívő életet, s fiatalként ennek a legmeghatározóbb megélése az emberi kapcsolatokban, főleg életünk nagy kérdésében, a párválasztásban nyilvánulhat meg.

Ez alkalommal a sokak által ismert Öcsit (vagy nem ismert Baranyi András) és Editkét mutatjuk be. Legyen a harcuk, párválasztási elveik példává előttünk és okoljunk a hibákból, melyeket megosztanak velünk az alábbi riportban.

Pataki Gábor

– Meséljetek először is magatokról! Milyen volt a gyermek és fiatal korotok? Hogyan kerültetek Isten közelébe?

– [Editke, E] Református, templomba járó családba születtem. Hitbeli nevelésben részesültem. 14 évesen jutottam el életem első táborába, ahol az Úr formált és nevelt. Majd 2002-ben fogadtam el az Úr Jézust személyes Megváltómnak.

[Öcsi, Ö] Én is vallásos családba születtem, hála Istennek, hívő nagyapámon keresztül jobban megismerhettem Istent. Az Úr már akkor munkálkodott az életemben, mert lehetőségem nyílt nekem is ifjúsági táborba menni.

Isten folyamatosan hívogatott és szólítgatott, én azonban ellenkeztem. Tudtam mit kellene tennem, de nem akartam hallani az Úr hangját. 2001-ben is elmentem táborba, ahol harcoltam magammal és az Istennel, de akkor már nem tudtam ellenállni hívó szavának és átadtam a szívemet az Úr Jézusnak.

– Milyen volt az az időszak az életetekben, amikor még nem láttátok meg egymásban a nagy Őt? Hogyan készített Isten benneteket a párkapcsolatra és a jövendő házasságra?

– [E] Isten gondviselő Atyaként vigyázott minden lépésemre. Elég fiatalon elindultam tanulni Ungvárra, ahol Isten hívő szobatársakkal ajándékozott meg. Hála neki nem kerültem világi közösségbe, és nem volt hosszú ideig tartó világi kapcsolatom. Hittel vártam az Istentől rendelt hívő társra. Kitűzött cél volt előttem, hogy a férjem csakis hívő ember lehet és Isten csodálatos módon adott is erőt várni rá. Nem mondhatom, hogy türelmetlenül követeltem volna az Úrtól a társat, vártam, mert tudtam, hogy megéri várni.

Öcsivel a táborokban ismertük meg közelebbről egymást. Komoly hívő embert fedeztem fel benne, de az udvarlás terén nem vettem őt komolyan. A közeledését is mindig elutasítottam, úgy láttam, hogy ezt ő maga sem veszi komolyan. A lányok felé való közvetlensége és flörtölése teljesen összezavart. Ennek ellenére a közeledése különös érzéseket váltott ki bennem.

Ez az időszak mindkettőnk életében próba volt, mivel elég sokáig tartott (kb. 7 évig). Ebben az időszakban Isten más és más kihívás elé állított minket.

[Ö] Az én drága páromat, Editkét, sokáig nem ismertem, pedig csak pár száz méter választott el bennünket. 2002-ben együtt táboroztunk. Ebben a táborban, amikor ő elfogadta az Urat, először akkor figyeltem fel rá. Ezután kezdtük jobban megismerni egymást és így kezdődött el a mi közös „story"-nk. Ezek után sokat szolgáltunk együtt, rengeteget beszélgettünk és találkoztunk. Mindez jó lehetőség volt arra, hogy rájöjjek, milyen csodálatos értékek rejtőznek benne. Leginkább az fogott meg, hogy hogyan gondolkodott a hitről, az életről, a jövőről. Ekkoriban én másokban addig nem ismert értékeket fedeztem fel benne.

Így kezdődött el a mi 7 éves harcunk egymásért, ami sok próba és kihívás elé állított minket. Ez a „rövid" idő egyaránt sok szenvedést és örömöt rejtett magában. Ekkor még mindenről tudtunk beszélni, csak kettőnkről nem és ebből sok félreértés adódott.

– Hogyan vezetett benneteket Isten egymás felé? Mi módon láttátok a másikban a nagy Ő-t?

– [E] Istenre bíztam a dolgot és hittem, ha ez az Ő akarata, akkor elvégzi a szívemben. Ezt az elhatározásomat Öcsivel is megosztottam és újból elutasítottam őt. Azután mind a ketten különböző utakat jártunk be, mind a ketten megváltoztunk és egy idő után egy teljesen más Öcsit láttam magam előtt. Ekkor már másként néztem rá és így kezdődött a kapcsolatunk.

[Ö] Amikor megtértem, elhatároztam, hogy csak keresztyén lányt szeretnék társul és kértem Istent, hogy adjon egy hozzám illő társat. Az Úr válaszolt és elébem vezette a kedvesemet. Nem voltam mindig teljesen biztos abban, hogy ő nekem rendelt társ, de Isten vezetett Igék és emberek által is. Éppen amikor elcsüggedtem, jött a biztatás, s így láthattam, hogy Isten őt rendelte társul nekem.

– Milyen értékeket fedeztetek fel egymásban? Milyen problémákkal kellett megküzdenetek, amelyek a kapcsolatból adódtak?

– [E] Már a kapcsolatunk elején láttam, hogy mi kiegészítjük egymást. Olyan értékei vannak, amik bennem vagy nincsenek, vagy nem úgy, mint őbenne. Megfogott a magabiztossága, a közvetlensége. Öcsi sokkal nyitottabb bizonyos dolgok felé, mint én, másként kezeli a problémákat, a konfliktusokat. Mellette én is magabiztosabb vagyok.

[Ö] Tetszik a minden területen megnyilvánuló pozitív gondolkodása, valamint az emberekhez való viszonyulása. Megfogott a szerénysége és a hite.

[E] Nehézségek minden kapcsolatban vannak. Nekem nagy nehézséget jelentett, amikor nem beszéltük meg a problémáinkat, hanem magunkban tartottuk. Ez azért nagyon veszélyes állapot, mert előidézheti az egymástól való elhidegülést. Mind a kettőnknek vannak hibái, s meg kell tanulni egymást így szeretni és elfogadni. Persze ez nem mindig könnyű, de nem is lehetetlen.

(folyt. a 7. oldalon)

Bemutatkozik a Zsinati Ifjúsági Iroda

A Magyarországi Református Egyház ifjúsági programjai

A Magyarországi Református Egyház közel 1200 gyülekezetében a hitélet gyakorlása mellett közösségteremtő és -megtartó tevékenységet, több mint 100 oktatási intézményében (óvodától az egyetemig) oktatási tevékenységet, közel 50 szociális intézményében pedig idős- és fogyatékosgondozást, egy kórházában gyógyító tevékenységet végez. A gyülekezetek és iskolák többségében gyermek- és ifjúsági munka is működik, emellett számos civil ifjúsági szervezet is erős szálakkal kötődik egyházunkhoz. Az Ifjúság 2000 kutatás kimutatta, hogy a magyar ifjúság valamilyen ifjúsági közösséghez tartozó kb. 13%-ának fele a történelmi egyházakhoz kötődik.

Országos Református Ifjúsági Vezetőképző

Az egyházunkban folyó sokrétű ifjúsági munkát a Zsinati Ifjúsági Iroda fogja össze. Az Iroda alapvetően információs, hálózatépítő és szolgáltató tevékenységet végez, de számos országos projekt koordinációja is ide tartozik, így pl. a Csillagpont - Református Ifjúsági Találkozóé. Az egyház ifjúsági irodája évek óta szervez vezetőképzést és már gyakorló ifjúsági vezetőknek szupervíziós alkalmakat. A képzés elsődleges célja, hogy a résztvevő fiatalok szert tehessenek olyan sokszínű és későbbi munkájuk során közvetlenül is alkalmazható ismeretekre, amelyek valóban "meghatalmazást" jelentenek számukra. Emellett egy olyan közösség és segítő hálózat részeseivé válnak, amely hatékonyan képes követni és támogatni későbbi munkájukat helyi közösségük és környezetük számára. A képzés alapvető célja, hogy a résztvevő fiatalok elsajátítsák azokat a kompetenciákat, melyeknek köszönhetően a saját gyülekezetükben hatékonyan tudnak élő ifjúsági közösséget és a közösség számára programokat szervezni és vezetni, e célok elérése érdekében forrást teremteni, konfliktusokat kezelni, fiatalokat megszólítani és önkéntesként bevonni, másokkal – náluk akár idősebb és tapasztaltabb emberekkel is – együtt dolgozni.

Mi az, hogy Csillagpont?

A Csillagpont a Magyarországi Református Egyház hivatalos ifjúsági fesztiválja. A 2003-as bodajki, 2005-ös debreceni és 2007-es sárospataki, 2009-es tolna megyei találkozók után jövőre már az ötödik ilyen nagyrendezvény megszervezésére készülünk, ezúttal Tatán, 2011. július 19-23. között.

E találkozó különleges azért, mert fiatalok szervezik fiataloknak: alkalomról alkalomra közel 500 önkéntes szervező munkája teszi lehetővé a megvalósulását.

Különleges azért is, mert a találkozó minőségi, igényes kulturális és szórakozási lehetőségeket nyújt, de több is, mint egy szokványos kulturális fesztivál: hitükben elkötelezett és hitüket kereső, többségükben református fiatalok találkoznak egymással, hogy megosszák egymással a gondolataikat a világról, közös értékeinkről, Istenről.

A találkozó szervezői mindezt gondolatébresztő lelki előadásokkal és kiscsoportos beszélgetések szervezésével is segítik: ezek a bensőséges beszélgetések a találkozónak olyan közösségi, személyes jelleget kölcsönöznek, ami más fesztiválokon teljesen ismeretlen. Ennek révén megszámlálhatatlanul sok új ismeretség, barátság kötődik az ország legkülönbözőbb vidékeiről érkező fiatalok között, és rengeteg ifjú találta meg élete új távlatait, támpontjait. A találkozó nyitott minden olyan 16-30 éves fiatal számára, aki református gyülekezetbe jár, vagy csak szeretné (újra) felfedezni református gyökereit, vagy egyszerűen csak kíváncsi arra: miért jó reformátusnak lenni.

További információ: www.ifjusag.reformatus.hu

(folyt. a 6. oldalról)

[Ö] Kezdetben napi nehézséget jelentett, hogy mások akartak minket irányítani. Istennek hála ez az állapot megszűnt. A további nehézségek ellen jó orvosság az odafigyelés. Amikor odafigyelünk jobban a másikra, akkor a problémák távolabb kerülnek a kapcsolatunktól és mi pedig közelebb egymáshoz.

– Milyen célokkal indultok neki a házasságnak? Szerintetek egy keresztyén házasság mivel kell, hogy több legyen a mai világban, amikor a házasság intézménye több sebből is vérzik, s a példaértékű családok hiánya erősen érezhető?

– [E] Szeretnénk, hogy a házasságunk nemcsak nekünk, hanem mások számára is áldás lenne. A házasságunkkal is világítani akarunk, mint Isten lámpásai. Hiszen annyi megromlott kapcsolat és házasság van a világban. Kérjük Istent, hogy a miénk had legyen példamutató.

[Ö] Egyetértek vele. A célokhoz annyit, hogy boldog családot szeretnénk, gyerekekkel. Célként tűztük ki, hogy mindazt, amit kaptunk továbbadjuk a gyermekeinknek.

– Mit üzentek az egyedülálló fiataloknak?

– [E] Azt, hogy ne siránkozzanak, és ne csüggedjenek el. Az ember akkor tud nagyon elcsüggedni, amikor minden erejét és figyelmét a társ már-már rögeszmés keresésével tölti. Fedezzétek fel a jó dolgokat az egyedüllétben. Próbáljatok minél több időt tölteni Istennel és a szolgálattal, hisz tudjuk: „Keressétek először Isten országát és igazságát és minden más ráadásul megadatik néktek". Higgyetek Isten biztatásában és megadja, amire annyira vágytok!

[Ö] Merjenek bízni Istenben és az Ő ígéreteiben, s kivárni az igazit, mert megéri. Amikor lesznek próbák és nehézségek, s úgy érzitek, hogy nem bírjátok tovább, ne adjátok fel a társért való harcot.

A srácoknak üzenem, hogy ne legyenek tétlenek, a lányoknak pedig, hogy ne legyenek túl távolságtartóak, valamint ne várják a fehér lovon ülő herceget. Isten mást, szebbet, jobbat tud és akar adni, mint amit ti eltudtok képzelni.

[Ö&E] Bízzatok az Úrban!

Alázat a harcban

– Istennel szemben alázatosnak lenni számomra azt jelenti, hogy megalázkodni és engedelmesnek lenni még a harcban is, amit átélünk időről időre. Nem könnyű egy nehéz helyzetben engedelmesnek lenni, inkább a magunk eszére támaszkodunk. Pedig az ige is azt mondja a Péld. 3,5-ben, hogy bízzunk az Úrban teljes szívből, és ne a magunk eszére támaszkodjunk. A harcokban nem kell feltétlenül győznünk. Isten a próbákat azért is adja, hogy megerősödjünk, és felkészüljünk egy nagyobb megmérettetésre. Mert Isten a harcokban megpróbál, de el nem hagy.

Nagy Edina (Beregszász, 18)

– Ha nincs bennem alázat, akkor nincs bennem tisztelet sem – akkor én vagyok az értékrendemben a legelső helyen, és nem Isten. Nemcsak Istennel szemben kell alázatot tanúsítanom, hanem az emberekkel szemben is. Mindezek ellenére nem vagyok tökéletes sem az alázatban, sem másban. Azonban gyakorolnom kell: edzeni a lelkemet arra, hogy megelégedjek a kevesebbel, a rosszabbal, az általános második hellyel. Nehéz levetkőzni a büszkeséget és a nagyravágyást, de muszáj megtenni, különben Isten szomorkodik miattunk. Az alázatot is tanulni kell, akárcsak a szeretetet, mivel nincs belekódolva az emberek génjeibe.

Kurmai-Ráti Szilvia (Beregszász, 25)

– Én azt tapasztaltam, hogy a lélek harcaiból csak akkor lehet „győztesen” kikerülni, ha alázattal indul neki az ember. Vagy úgy is mondhatom, hogy ha az ember megtanul nem bízni magában és megbízni Istenben.

Pál apostol írja az Efézusi levélben, hogy „...a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen”. Ilyen ellenfelekkel szemben egyébként sem érne sokat az emberi erő. Öket csak Isten ereje tudja legyőzni. S Isten kegyelme abban is megmutatkozik, hogy Ö boldogan „megosztja” velünk ezt a végtelen hatalmat, ha kérjük tőle. Ehhez azonban az embernek be kell ismernie saját erőtlenségét.

Harsányi Andrea (Gát, 26)

– Aki azt hiszi, hogy a hívő emberek élete könnyű és gondoktól mentes, az nagyon téved. Minden nap egy újabb harc Jézus Krisztusért. De van-e értelme?

Nyolc vagy kilenc éves lehettem, amikor megtértem, azaz elfogadtam az Úr Jézust személyes Megváltómnak. Innentől kezdve sok szempontból könnyebb, de sok szempontból nehezebb is lett az életem. A tanulás sokkal könnyebben ment, hiszen minden felelésemre, vizsgára áldást kértem; a gondokat, problémákat, harcokat azonban nehezebb volt kezelni, mert meg kellett tanulnom az alázatot. Amikor az embert valamilyen rossz dolog, próba éri, akkor a legegyszerűbb lenne mindenért az Urat hibáztatni, ill. vádolni. De a hívő élet nem erről szól. Meg kell tanulni szeretettel és alázattal elhordani a bajokat várván az Isten segítő kezét. Ehhez azonban türelem is szükséges.

Azt gondoltam, hogy ha férjhez megyek, minden könnyebb lesz, de harcok valahogy azóta is vannak. Van azonban mellettem valaki, akivel ketten könnyebb átvészelni a viharokat, Istenbe fogózva. Ilyen vihar most az életünkben a házunk elvesztése, és az ebből fakadó generációs problémák. Meg kell állnunk a helyünket, ki kell várni, hogy hol szeretne látni minket az Úr. Ez nagyon nehéz, és sokszor kétségbeesünk, aggodalmaskodunk, de az a jó, hogy van honnan várni a segítséget. Ehhez viszont figyelni kell, imádkozni, kapcsolatban lenni Istennel, és bízni az Ő ígéretében, hogy nem ad nagyobb terhet, mint amit el tudnánk hordozni, sőt a megoldást is elhozza.

És hogy van-e értelme hívő keresztyénnek lenni? Igen! Mert a cél a Mennyország.

Ombodi Györgyi (Nagybereg, 24)

– Ha Isten gyermeke vagy, akkor természetes dologgá lesz, hogy Isten harcba küld, mert Ő minden gyermekét megpróbálja, hogy azáltal építse és megerősítse a hitét. Isten a harcban alázatra is tanít, hogy helyesen viszonyuljunk másokhoz. Szerintem nagyon fontos, hogy alázattal forduljunk a másik felé, mert az indulatos ember nem kedves az Úr előtt.

Isten megtanít harcolni, és megtanít-hat arra is, hogy mikor jobb hallgatni, és mikor kell megszólalni. Emberileg mindez nagyon nehéz, de ha naponta imádságban megszólítjuk Őt, vezetni tud ezekben a kérdésekben is.

Nagy Gergő (Badaló, 20)

– Sajnos tapasztalataim szerint a harcban az ember pont az alázattal nem számol. Kell erő, bátorság, hűség, magabiztosság; én magam is így éltem ezt meg sokáig. Aztán Krisztust megismerve fel kellett fedeznem, hogy míg végigharcolta a kereszt harcát, pont az alázat volt benne a legtöbb.

Pont ahhoz kell ez az alázat, hogy az ember akkor is harcoljon tovább, amikor emberileg már vesztett helyzetet lát. Aki nem tanulja meg ezt az alázatot, folyamatos lázadással, ellenkezéssel viszonyul az Istenhez.

Maksai Attila (Beregszász, 30)

Ungvári Református Egyetemi Gyülekezet

Kik vagyunk mi?

A fenti kérdést talán már Te is feltetted magadnak, kedves Testvérünk. Nos, most megpróbálunk választ adni neked.

Azzal mindenki tisztában van, hogy Ungvár diákváros, s az sem okozhat nagy meglepetést, hogy mára rengeteg magyar diák választja a megyeszékhelyet továbbtanulása színhelyéül. Az otthonról elszakadó, a nagybetűs ÉLET kapujában toporgó fiatalság belekóstol a város nyüzsgésébe, ezerféle program közül választhat, amit örömmel meg is tesz. Csakhogy nem biztos, hogy ezekkel teljes mértékben meg is lesz elégedve, azonkívül a legtöbb ember keresi az "élet értelmét", és sokan vannak olyanok is - hála Istennek -, akik már megtalálták azt, és félnek,hogy az eddigi közösségből kiszakadva nehezen, vagy egyáltalán nem tudják majd megélni hitüket.

Örömmel jelentjük, hogy egyik csoportnak sem kell pánikba esnie! :-) Ungváron is van közösség, ahova tartozhatsz, ahol közelebb kerülhetsz Ahhoz, Aki mindnyájunkat alkotott, s Aki ismeri szívünk minden vágyát, s félelmét is. Ez a közösség-szervezet nem más, mint az UREGy (Ungvári Református Egyetemi Gyülekezet).

A közösség munkája 12 évvel ezelőttre tekint vissza, igaz, akkor még nem szervezetbe tömörülten szervezte az alkalmakat. Már akkor is jelentkezett az igény az Ige hallgatására a felsőoktatásban tanulók részéről, s Isten helyezett ide olyan szolgálattevőket, akik nem hagyták figyelmen kívül az Ő elhívását, s beindultak az Ungvár-szerte jól ismert "városi ifik", melyeknek színtere a református templom akkor is, ma is.

Mára már nem csak ez az egy ifi létezik: különböző ifjúsági alkalmak vannak a kolikban, azonkívül evangelizációkra, egyetemista és fősulis hétvégékre, kirándulásokra is sor kerül. Kapcsolatban vagyunk a beregszászi főiskolásokkal és az ottani szolgálattevőkkel is. Mindenki találhat neki tetsző, ízlésének és temperamentumának megfelelő programot.

Ha többet akarsz tudni rólunk, böngészd weboldalunkat vagy fordulj a munkatársakhoz. Elérhetőségeink: Ungvár, Zsupánat tér 5/3.

Gyere el, nézd meg, mi zajlik itt, és ha tetszik, csatlakozz Te is!

Egy próbát megér! :-)

Az Ungvári Református Egyetemi Gyülekezet hivatalosan 2010. március 25-én tartotta alakuló ülését az ungvári református templomban.

Miért jó egy különös hosszú hétvége?

Sziasztok!

Szeretnék nektek beszámolni április végi, magyar honunk kisebbik, középső részében tett kiruccanásunkról. A Gyöngyösi Református Gyülekezet meghívásának örömmel eleget téve a hatodik alkalommal 25 fiatal indult útnak Magyarország felé. Reménykedve és némi kis félelemmel léptük át 22-én reggel a tiszaújlaki határt, de szívünk mélyén tudtuk, jól fogjuk magunkat érezni.

A hűvös uniós szél hamar bekergetett minket a buszba, és ezzel kezdetét vette a kb. hat órás út hegyeken, völgyeken, síkságokon át. Fáradtan, éhesen érkeztünk meg szállásunkra, Mátraházára, de minden gondunkat feledtette Erzsike néni, kedves vendéglátónk szívélyes fogadtatása. Némi szusszanás és vacsora után megismerkedtünk a gyöngyösi gyülekezettel, annak ifijével és lelkészeivel. Az este folyamán megtudtuk, kinek hány kutyája van, ki járt már Ausztriában, ki tud pudingot főzni, zongorázni, és még sok hasonló, igen érdekes és hasznos információval gazdagodtunk egymásról.

Rövid programismertetés után lassan-lassan mindenki birtokba vette kis kuckóját és nyugovóra tért.

Pénteki napunk első állomása immáron Budapesten az Országház volt. Kis kárpát-aljai csapatunkhoz a gyöngyösi ifi tagjai is csatlakoztak. Kisebb várakozás után beengedtek minket a Parlamentbe. (Orbán Viktornak halaszthatatlan teendője támadt, ami miatt sajnos nem tudott elszabadulni, hogy személyesen is üdvözöljön minket a második forduló előtt egy nappal, így hát csak egyik munkatársát küldte idegenvezetőnkül. :))

Ezután következett az ebéd városnézéssel egybekötve, vagy inkább városnézés ebéddel megszakítva.

Ha már a fővárosban voltunk, nem hagyhattuk ki a Budai Várat sem, a Halászbástya Pestre néző panorámájában való elmerengés nélkül is csak szegényebbek lettünk volna... De nem lettünk.

Este szalonnasütéssel pótoltuk az elvesztett energiát és lefeküdtünk, az előző naphoz képest egy kicsit sem korábban.

Másnap következett a Terror Háza, mely bennem és rajtam kívül még sokakban nagyon mély benyomást tett. Úgy vélem, mindenkinek ismernie kell saját történelmét, tudomást kell vennie a tényekről, amelyek bár a múltban történtek, de óriási jelentőséggel bírnak a jelenre nézve is. A Terror Háza kiállító termeinek anyaga segít az objektív kép kialakításában a II. világháború és az azt követő időszak borzalmairól. Hiszem, hogy mi, akik ott jártunk, sokáig nem fogjuk elfelejteni az orosz tankot, mely a magyar utcákat járva gyilkolta a szabadságukat jogosan követelő magyar embereket, az elutasított kegyelmi kérvényeket, a halálraítéltek utolsó imáit a falakon, a pincebörtön nyirkos levegőjét. Ha az idő nem szorított volna, sokunk ott maradt volna egész nap... De szorított. Így hát kénytelenek voltunk felvenni a hétmérföldes csizmát, és továbbindulni. Délutánra még beiktattuk az állatkertet, aztán visszaindultunk Mátraházára. És következett a szokásos esti program: vacsora, beszélgetés, énekpróba, vidulás, játszás, hintázás, és a legvégén az alvás.

Vasárnap a gyöngyösi istentisztelet után kezdetét vette a „Go home" hadművelet búcsúzkodással, könnyekkel, mosolyokkal, fotózkodással, puszikkal, öleléssel meg mindennel együtt, ami ilyenkor szokás.

Hálás szívvel, sok élménnyel, és sok új baráttal és ismerőssel gazdagodva vágtunk neki az útnak, ezúttal már hazafelé.

Mire jó egy ilyen hosszúhétvége? Miért menj el te is bátran, ha van rá lehetőséged? Mert kiszállhatsz a hétköznapok mókuskerekéből, megfeledkezhetsz a mindennapi gondokról, a tanulásról, a munkáról. Azok az emberek, akik eddig csak az ismerőseid voltak, testvéreiddé, barátaiddá válhatnak. Ők pedig sokkal több élményt tudnak neked nyújtani, mint a nagyvilág összes látnivalója együttesen.

Szennyes Eszter

Keresztyén Anett, Bereg megyei választmányi tag

Keresztyén Anett vagyok, 1987. augusztus 20-án születtem Jánosiban. A gyermekkorom elég jól telt, vallásos nevelésben részesültem. Már kicsi korom óta templomba jártam, minden este imádkoztam, hittanra is mindig elmentem, és azt gondoltam, hogy ez pont elég ahhoz, hogy a mennyországba kerüljek. Igazából én azt sem tudtam, hogy meg kell térni az Istenhez. Mindig rendes, szófogadó kislány voltam.

Amikor elérkezett a 9. osztály végén a vizsga, gőzerővel tanultam (mint egy rendes tanulóhoz illik), csakhogy eltűnt a tételes füzetem a vizsga előtti héten. Nagyon kétségbeestem, és csak egy pár tételt érkeztem megtanulni a vizsgára. Sokat imádkoztam Istenhez, hogy segítsen, és a Bibliát is olvastam. A vizsga előtti estén azt az igerészt olvastam, hogy „ne félj". Valahogy azt éreztem nekem szól, de nem mertem elhinni. Másnap a vizsgán pont egy olyan tételt húztam, amit nem tanultam. Elmondtam, aztán vártam, hogy hányas lesz. Jelest kaptam. És akkor, ott, abban a pillanatban döbbentem rá, hogy van Isten. Valóban létezik! Mert nem a magam esze után kaptam, hanem Isten kegyelméből.

Akkor a naptól fogva folyamatosan megváltozott az életem. Természetesen nem tudtam, hogy most mit is csináljak, azt sem tudtam, hogy megtértem, csak valami megváltozott bennem, megnyíltak a szemeim, és a szívem.

Abban az évben kerültem Munkácsra a tanítóképzőbe. Ott tapasztaltam meg nagyon sok mindent az Istennel kapcsolatban. Nagyon sok mélységet éltem át lelkileg, mert sok hitpróbán mentem át, de soha, egy pillanatra sem hagyott el az Isten. Igaz ezt már visszatekintve mondom, mert a nehézségekben sokszor azt hisszük, hogy Isten nincs velünk. Pedig mennyire hogy ott van! A munkácsi éveim alatt értettem meg, hogy mire is hív az Isten, mit akar belőlem. Lépésről lépésre vezetett, pedig hányszor sietetni akartam Őt! Nagyon hálás vagyok neki a sok barátért, akiket kaptam Tőle, mert sokszor rajtuk keresztül támogatott.

Közben elvégeztem Sárospatakon egy katechéta képzőt is, ahol Isten nemcsak tudással gazdagított, hanem lelkileg is feltöltődtem, valamint rengeteg barátot szereztem.

Most úgy érzem teljes az életem, mert azt teszem, amit szeretek, azzal foglalkozom, ami nemcsak a munkám, hanem a hivatásom is, mert hittan taníthatok a Beregszászi és Jánosi gyülekezetben. 2008 óta pedig választmányi tag vagyok a KRISZ-ben. Isten kirendelte a társat is a számomra, akiért 7 éve imádkoztam (pedig ez sem volt egy könnyű harcom, sőt!), úgyhogy nincs okom panaszra! Csak hálás lehetek Istennek mindenért, amivel megáldott, akár próba volt, akár öröm, mert minden a javamat szolgálta!

Ha kedvenc igét kellene írnom, nehéz lenne, mert mindig az aktuálisakat szeretem, de van kettő, ami mindig elkísér:

„Elég néked az én kegyelemem, mert az én erőm, erőtlenség által végeztetik el." 2Kor. 12,9 és *„Ezt mondom az Úrnak: Te vagy az én Uram, rajtad kívül nincs, ami jó nekem." Zsolt. 16, 2*

Interjú Dancs Edina ifjúsági lelkésszel

- Mutatkozz be röviden, légy szíves!

- Dancs Edina vagyok, de eredetileg Bányácski Edina néven születtem, 1983. január 24-én, Sátoraljaújhelyen, egy háromgyermekes keresztyén család második lányaként. Pácinban nőttem fel (ami egyébként egy nagyon szép kis falu a Bodrogközben), Sárospatakon végeztem a teológiai tanulmányaimat, és 2007. augusztusától szolgálok Kárpátalján férjemmel együtt.

- Mióta vagy az ifjúsági munkában?

- Hivatalosan 2010. március 1-től, mint ifjúsági lelkész, de gyakorlatilag már régóta, nem tudnék évszámot mondani. Gimnazista és teológus éveim alatt is aktívan szolgáltam a fiatalok között, valahogy mindig ez volt az a szolgálati terület, amely legjobban vonzott, s amelyet Isten mindig újra és újra előhozott feladatként az életemben. Amikor 2007. nyarán Kárpátaljára költöztünk, nagy öröm volt számomra, hogy az itteni lelkipásztorok hívtak bennünket a KRISZ munkájába, és teljesen természetes volt az, hogy bekapcsolódunk referens lelkészekként, amit azóta sem bántunk meg, sőt! Isten nagyon sok áldással gazdagította ezen keresztül személy szerint az én életemet is. Úgy hiszem ez az a pálya, amire az Úr ráállított, nem azért, mert alkalmas lennék rá, hanem mert valami ésszel fel nem fogható okból így döntött, amiért én nem győzök eléggé hálát adni.

- Mivel foglalkozol, mint ifjúsági lelkész?

- Ez egy nagyon jó kérdés, mivel sokszor nem látszik, de a KRISZ-szel szorosan együttműködöm továbbra is, és az ő munkájukat segítem például a csendesnapok, táborok programjainak kidolgozásában, ifiket látogatok, az ifivezetőket igyekszem buzdítani, lelkigondozni, segíteni, ifióra vázlatokat dolgozok ki, ifjúsági istentiszteleteken szolgálok (ha hívnak), és próbálom felfedezni mindig azt, hogy mik azok a dolgok, amiket Isten mutat feladatként, mik azok a lehetőségek, amiket még meg lehetne ragadni ahhoz, hogy a fiatalokat elérjük az örömhírrel. Na meg a KRISZ titkárral beszélgetek, aki sokszor ötletekkel, saját lelkesedésével segíti, inspirálja az én munkámat is.

- Mik a céljaid?

- Szeretném a református líceumokban folyó lelki munkát segíteni, az ott dolgozó nevelőket, vallástanárokat megismerni, és támogatni, amiben csak tudom, az ifivezetőket lelkigondozni, továbbképzésüket szervezni, valamint szeretném a lelkipásztorok és az ifjúsági munkások, s a KRISZ közötti jó kapcsolatot ápolni, erősíteni.

- Milyennek látod a kárpátaljai fiatalságot?

- Ennél a kérdésnél az a baj, hogy akaratlanul is összehasonlítom őket a magyarországi fiatalokkal, akik között felnőttem, és nem biztos, hogy szeretik, ha összehasonlítják őket bárkivel is. Egyrészt olyanok, mint a fiatalok a világ bármely pontján: lelkesek, lázadók, időnként kegyetlenül őszinték, szertelenek, álmodozók. Másrészt mégis megvannak a „sajátosságaik" (és itt jön az akaratlan összehasonlítás): sokkal nyitottabb a szívük Isten dolgaira, mint a magyarországi fiataloknak, és ez szuper, ám néha érzékenyebbek (mondjam úgy: sértődékenyebbek ?) is. Viszont mindenestől fogva, úgy, ahogy vannak, nagyon szerethetőek. Persze ez csupán egy szubjektív vélemény, tehát nekem ilyenek; lehet, hogy másnak teljesen mások. (Például a szüleik és a tanáraik biztosan tudnának még jellemzőket mondani.) Én szeretek velük lenni, és ajándéknak tartom, hogy köztük szolgálhatok.

A riportot készítette: Kiss Bertalan

Soha ne add fel a harcot!

GONDOLATOK AZ ÖNGYILKOSSÁGRÓL

Nézzük a szomorú tényeket!

Az öngyilkosság tekintetében álljon előttünk néhány adat, amely igencsak elgondolkodtató: ezek tények. A WHO (Egészségügyi Világszervezet) szerint Magyarország az öngyilkossági statisztikában az elmúlt években a nyolcadik helyen állt, előtte dobogós volt. A XX. század második felében két évtizeden át Magyarország vezette a világstatisztikát! A WHO szerint Kelet- és Közép-Európában követnek el a legtöbben öngyilkosságot. Az utóbbi fél évszázad alatt a világon mintegy kétharmadával növekedett az öngyilkossági ráta. Minden harmadik országban, így köztük hazánkban is az öngyilkosság a három vezető halálok egyike a 15-44 évesek körében. A halálnemeket tekintve az első helyen az akasztás áll, ezt követi a gyógyszermérgezés.

Az okokat vizsgálva nincsenek egyértelmű megoldó képletek, de a tények szerint a heves, meggondolatlan, forrófejű emberek követnek el inkább öngyilkosságot. Sajnos igaz, hogy a magyarok egy része hajlamos arra, hogy problémamegoldásként az öngyilkosságot válassza. Érdekes, hogy valójában csak minden tizedik ember akar meghalni, aki öngyilkosságot követ el, sokszor a kísérlet célja a segélykérés, figyelemfelhívás törődésre, szeretetre. A tények szerint a vallásos, a hitüket gyakorlók körében kisebb arányban fordul elő öngyilkossági kísérlet.

Mi van a háttérben? Miért követnek el az emberek öngyilkosságot?

Hiányzik az a mély meggyőződés, hogy életemet az Élet Istene teremtette. Ő hozott létre jó tetszése szerint, az Övé vagyok, Őhozzá tartozom. A Szeretet Istene életre hívott, célja, terve, jó elgondolása van velem. Ezért az életemnek minden körülmények között értelme van, és ezt az értelmet soha senki és semmi nem veheti el: sem kudarcok, sem betegség, sem semmi más elviselhetetlennek tűnő élethelyzet. Az ok lehet számítás is, mint pl. bosszú, gyűlölet, hiányzó szeretet. Ilyenkor az ember kiszolgáltatottá válik az érzelmeinek, indulatainak, saját egoizmusának. Nem gondol arra, hogy ezzel nem old meg semmit. A kérdés az, hogy ki az úr az életem, a tetteim, a szándékaim felett: a sötétség, a rombolás erői-e, vagy Krisztus, aki a világosság, a szeretet, az Élet? Sokan azért követnek el öngyilkosságot, mert az élet mérlegét negatív módon látják. Sajnálják magukat, hogy nem kaptak semmit az élettől, azt gondolják, hogy ***az élet adós maradt*** számukra. Ez egy hamis mérleg, mert csak a negatív élethelyzetet látja, és a veszteségeket felnagyítja. Nem látja meg mindazt, amit az ember eddig megvalósított: a megalkotott tetteket, a megélt szeretetet, elviselt szenvedéseket, vagyis mindazt, ami érték az életben.

Azért is követnek el sokan öngyilkosságot, mert úgy gondolják: „teher, nyűg vagyok a hozzátartozóim számára", pl. egy ágyhoz kötött betegség miatt. Sajnos azonban így tesznek igazán terhet a szeretteik vállára.

Érvek az öngyilkossággal szemben

Induljunk ki abból az alapállításból, hogy az élet minden esetben feltétlenül értelmes! Akkor is, ha a legnagyobb szenvedés, kilátástalanság közepette tudjuk, érezzük magunkat.

Jó tudni és elfogadni azt a tényt, hogy az élet negatív oldala, tragédiái hozzátartoznak az élethez, a valósághoz, ahhoz a földi léthez, amelyben élünk. Nehéz elfogadni az életnek a kettősségét, de nagyon fontos. Az életre egyaránt jellemző az öröm és a bánat, mint a születés és halál, mint az egészség és betegség, mint a szeretet és félelem, mint a világosság és sötétség, mint a kereszt és feltámadás. A jó és a rossz együtt van jelen. Földi életünk feladat, küldetés, hogy küzdjünk a rossz ellen, és emeljük győzelemre a jót az élet minden területén, továbbá nagy lelki erőpróbát igénylő feladat, hogy fogadjuk el azt, amit nem tudunk megváltoztatni. Jób könyvéből idézek: *„Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk."* (Jób 2,10) Sok miértre itt a földön talán sohasem kapunk választ, de bízzunk abban, hogy ami most titok, arra egyszer majd fény derül, hogy az Isten, aki Szeretet, életünkben, nyomorúságainkban, minden percünkben velünk van és forrón szeret, akkor is, ha ebből pillanatnyilag semmi sem látszik. A legfontosabb a ***„mégis-bizalom"*** Istenben. Rá kell mutatni arra, hogy az öngyilkossági gondolatokkal küzdő ember hasonlít egy olyan sakkjátékoshoz, aki egy nehéznek tűnő állásnál lesöpri a figurákat a tábláról. Csakhogy ezzel megsérti a játékszabályokat. Az az ember, aki az önkéntes halált választja, megsérti az élet nagy és örök játékszabályát, hogy Isten az élet és halál Ura. Ő adta, és egyedül Neki van joga azt visszavenni. Az élet nagy játékszabálya nem azt követeli meg tőlünk, hogy győzzünk, hanem hogy ***soha ne adjuk fel a harcot,*** hogy becsületes módon mindvégig küzdjünk és helytálljunk.

A boldogtalanság okait sokszor nem tudjuk megszüntetni. Egy boldogtalan szerelmesnek nem tudjuk mindenáron megszerezni szerelmét, egy anyagilag bajban lévőnek nem tudjuk biztosítani anyagi javait, de fontos, hogy olykor a hiányokkal együtt tudjunk élni és túlélni. Talán éppen a nehézségek által válik az ember érettebbé...

A legfontosabb az, hogy annak ellenére is értéknek tartsuk az életet, olyan értéknek, amelynek mindenképpen van értelme és célja. Egy nehéz élethelyzetben az is feladat, hogy belső tartással elhordozzuk az életet, és ezzel a legfőbb értelmét valósítjuk meg, amit ember megvalósíthat. Nézzünk Jézusra, arra a példára, amelyet Ő hagyott ránk a kereszten szenvedései közepette! Minden mondata, helytállása teremtő értelmet, „mégis-reménységet" hordozott. Vele úgy tűnik, hogy a sötétségen, a vereségen, fájdalmon is átsüt az a mély meggyőződés, hogy Isten jó, és Benne megéri bízni egészen addig, amíg az életünket Ő maga veszi majd el. Így legyen!

„... előtökbe adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet... " (5Móz. 30,19)

„Nem az Úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől... " (Ézs. 59,1-2)

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen." (Jn. 3,16)

Honti Irén

(Forrás: Iránytű. 28 téma – keresztyén szemszögből. A kiadó engedélyével)

Alázattal harcolni

Furcsa fogalmaink vannak az alázatról. Alázatosnak tartja magát, aki igyekszik mindenkinek a kedvére tenni, minden úgy jó neki, ahogyan azt az Isten megadta. Meg az is, aki imádságában mély áhítattal megvallja, hogy ő bizony gyarló, bűnös ember - aztán kijön az emberek közé, keresztülcsörtet mindenkin. Krisztus követője nem mulya, megalkuvó, udvariaskodó, háttérbe húzódó alamuszi nyuszi, de nem is gőgös kiskakas. Nem az alázatos, aki embereknek akar tetszeni minden áron. De az sem tölti be a küldetését, aki csak Isten nagyságát ismeri el, az embereket meg semmire sem becsüli.

Az alázatnak a legjellemzőbb tulajdonsága manapság az, hogy KEVÉS. Nem tartozik az alapfelszereltségünkhöz. Az ember alapvetően önző, csak a saját érdekeit nézi, azokért kész harcolni. Önként és dalolva alárendelnie magát valakinek, feltétel nélkül elfogadni és teljesíteni parancsokat, utasításokat egyáltalán nem könnyű. Márpedig az alázat azt jelenti, hogy…

… meghajtom a fejem és önként, örömmel felveszem az igát. Az „igát" nem örömmel szokta hordani az ember, hanem mély sóhajokkal, könnyezve, vagy duzzogva. „Ez a keresztem!", szoktuk mondani keserűen. Hogy is van ez? A mi oltáraink nem hálából épülnek, hanem könnyből? Jézus igája könnyű és boldogító (Mt. 11,29-30). Ha nem érezzük annak, akkor vagy nem az Ő igája van rajtunk, vagy nem az ő indulata van bennünk. Az alázatos ember nem maga keres szolgálatot, hanem elfogadja, és engedelmesen elvégzi a rá szabott feladatokat a Teremtőjétől. És akkor Isten Lelke betölti őt örömmel és békességgel.

… nincs bennem büszkeség. A gőgös ember nagyra tartja magát, dicsekszik, verseng, mások elismerésére, hódolatára törekszik. Az átadott életnek, a megszentelődésnek éppen ellentétes az iránya: azzal kellene járnia, hogy az óemberünk, összes büszkeségével és önzésével együtt minimálisra zsugorodjon, s átadja a helyét Isten dicsőségének. Sajnos nem így van, a gyarlóságunk sokszor ugyanakkora marad, legfeljebb kisebb-nagyobb módosításokat hajtunk végre benne. Sőt, a kegyesség könnyen átcsap keresztyén gőgbe, a szabadon választott istentisztelet alázatoskodássá, önteltséggé fajul (ld. Kol. 2,18-23).

Az igazi alázat szerénységgel és szelídséggel párosul. Jézus nem volt büszke hercegúrfi (Fil. 2,5-8), nézzük csak végig az életét, hadd piruljon az arcunk! Neki nem volt blama otthagyni a menny dicsőségét, és pelenkába bújni, éhezni, lejárni a lábát egy elesettért, vagy tűrni a szégyent és a fájdalmakat, hogy megmentsen bennünket. A földön nem volt méltósága, ezért kapott a mennyben olyan nevet, amelyre meghajol a mindenség.

… meghunyászkodni, meghajolni valakinek a hatalma erkölcsi nagysága előtt, átérezve a magam kisebbségét. Jézus olyan harcosokat keres, akik nem a maguk képességeiben bíznak, hanem Abban, akitől kapták.

Egy verhetetlennek ismert hadsereg parancsnokához egyszer vendég érkezett, aki kíváncsi volt rá, miben van ennek a seregnek ereje. A parancsnok válaszképpen kivezényelte a csapatát egy hegyre, felsorakoztatta őket a szakadék szélén, majd ugrásra utasította őket. Mikor már a sokadik katona vetette magát a mélységbe, a vendég ijedten kérte a parancsnokot, hogy fejezze be a bemutatót. Látja, mondta a parancsnok, olyan katonákkal, akik gondolkodás nélkül teljesítik az utasításokat, nem bír az ellenség.

A hitvalló keresztyének a vérüket sem sajnálták hullatni a feltámadt Krisztusért. Mi meg hányszor lázadozunk a sorsunk ellen, kifogásokat, magyarázatokat keresünk, hogy miért nem tesszük azt, amit ránk bíz az Úr. Aztán csodálkozunk, hogy nincs erő a keresztyénségben.

… alacsonyabb rendű szolgálatot is szívesen végzek. Néhány éve az egyik líceum tanulói megdöbbentek, amikor egy sok országot bejárt, nagy tiszteletnek örvendő egyházi vezetőt találtak a kertjükben. Épp vendégségben járt ott, meglátta a kertet, és nem megjegyzéseket tett, hanem keresett egy kapát, és változtatott rajta. Az ember válogat: vannak tiszteletet érdemlő-, és vannak „megalázó" feladatok. Isten szemével nézve azonban csak egy a fontos: az engedelmes szív. Ő bennünket is ki szeretne gyógyítani a rangkórság betegségéből, és megtanítani: aki megalázza magát, felmagasztaltatik. (Lk. 14,11)

… tudom, hol a helyem. Egyik szalonnasütésünkön a szedett-vetett ülőalkalmatosságok között volt egy viszonylag kényelmesebb karosszék is. Számomra egyértelmű volt, hogy ez a „püspöki szék", ebbe ül majd az, aki az igei alkalmat tartja. Nem így történt. Valaki úgy gondolta, azé, aki gyorsabb. Más az ügyességével vagy az erejével szerezte meg a helyfoglalás jogát. Ez a többfordulós vetélkedő felért egy prédikációval. Hajlamosak vagyunk örülni a különleges bánásmódnak, a kiváltságoknak. Szeretjük, ha tisztelettel beszélnek hozzánk, ha figyelmesek velünk. „Uram, nem űz nagyra szívem, Szemem nem hányom magasan" – énekeljük a 131. zsoltárban. Jó lenne valóban így élni is.

… tudatában vagyok saját korlátaimnak. Vannak képességeink, amikkel harcolhatunk, és vannak korlátaink, amikkel meg kell békülnünk. Fura: akármekkora az udvar, a kutya mindig a kerítésnél ugat kifelé. Felesleges azon keseregni, amin nem tudunk változtatni. Isten nem szűkmarkú, így is sok lehetőséget kapunk tőle. Aki hálás szívvel betölti az egész mozgásterét, nem túl sok ideje marad keseregni a korlátok miatt.

…megtanultam szűkölködni, bővölködni. Pál élete nem igazán mondható nyugalmasnak. Mégis állította, hogy ő a körülményei között elégedett (Fil. 4,11-12). A kevésnek is, a soknak is vannak előnyei, de ahhoz, hogy észrevegyük őket, és hogy teljesnek érezzük az életünket, ahhoz alázatra van szükség. Az a baj, hogy túlságosan is természetesnek veszünk dolgokat ahhoz, hogy meglássuk mögöttük a Gondviselőt. A tékozló fiú megelégedett volna a béres koszttal, a kánaáni aszszony meg tudta becsülni a morzsákat is. Miért? Mert pontosan tudták, hogy semmi nem jár nekik.

… a másikat különbnek tartom magamnál. Egy kolostor egyszer nehéz helyzetbe került, egyetlen romos épületük maradt, öt szerzetessel, és a legifjabb is hetven éven felüli volt. Az apát egy rabbitól kért tanácsot a rend megmentése érdekében. Ő azt válaszolta: a messiás köztetek van. Hetek, hónapok teltek el, a szerzetesek egyre a rabbi szavain tűnődtek, vizsgálgatni kezdték egymást. Először csak a hibákat látták, de ez nem segített, elkezdték hát Isten ajándékait szemlélni egymásban. A lehetőség, hogy egyikük a messiás, arra késztette őket, hogy tisztelettel bánjanak egymással. A kolostor parkjába érkező turisták megérezték ezt a különös légkört, és egyre gyakrabban tértek vissza, a barátaikat is elhozták. Kíváncsiak voltak, mi ez a különleges erő, ami odabilincseli őket. Néhány év múlva a rend erősebb volt, mint valaha, a világosság és a lelki élet központjává vált az országban.

Ha Isten az Atyám, nem a többi hívő fölé kerülök, hanem melléjük, testvérként (Fil. 2,3-4, Rm. 12,10-11, 1Kor. 13,4-5, Ef. 5,21). Nincs jogom kárhoztatni, becsmérelni, megalázni, ugráltatni. Tanúja voltam néhány érdekes beszélgetésnek. A beszélgető felek figyelembe sem vették a másik ember korát, nemét, társadalmi helyzetét, teljesítményét, egészségi állapotát - csak a pillanatnyi indulatuk volt a meghatározó. Az egész világunk ilyen, lassan az alapvető udvariassági szabályok is kikopnak belőle, de ha te Krisztus követésére szegődtél, ne a világi mércéket kövesd. A keresztyén rend nem is csak udvariasságot ír elő, hanem egymást megelőző tiszteletet, Krisztus félelmében való engedelmességet is. Talán ez nehezebb, mint Isten előtt megalázkodni. De maga Jézus mondta, amit megtettünk eggyel a legkisebbek közül, azt vele tettük meg. Hadd legyen hát súlya minden kimondott szónak, minden mozdulatnak. Az emberi indulat Isten dicsőségét nem szolgálja.

Nem azért jön a világosság, mert a sötétség megy. Nem akkor leszek alázatos, ha előbbre haladok a hit útján, hanem fordítva. Legyen hát a következő hetek szlogenje: Mélyebbre szállva fölebb visz utam, míg csak elédbe nem érek, Uram…"

O.T.

"És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek." 2 Tim. 2,2

Ifióra vázlat: Az alázat

Konkordancia - alázat: Zsolt. 76,10, Zsolt. 147,6, Péld. 3,34 , Példi. 14,21, Példi. 15,33, Példi. 16,1, Példi. 18,12, Példi. 22,4, Példi. 29,23, Ézs. 29,19, Ézs. 32,7, Ézs. 53,7, Ézs. 57,15, Ézs. 61,1, Mik. 6,8, Zof. 2,3, Zak. 9,9, Mt. 11,29, ApCsel. 20,19, Róm. 12,16, 2Kor. 10,1, Ef. 4,2, Fil. 2,3, Kol. 2,18, Kol. 2,23, Kol. 3,12, 1Tim. 2,11, Jak. 4,6, 1Pt. 3,8, 1Pt. 5,5

Miért beszéljünk róla? Rengeteg nehézségtől kímélhetnénk meg magunkat, ha alázatosak lennénk. Ez viszont nem annyira jellemző az emberi fajra. Mi inkább vagyunk dölyfösek, büszkék, mint alázatosak. Míg az alázat alacsony, szelíd és kedvesen engedelmes, addig a büszkeség magas, arrogáns és lázadó. Fiataljaink nem nagyon ismerik az alázat fogalmát és fontosságát. A köztudatban az alázat negatív fogalomként van jelen. Az embertársainkkal való együttélés, de egyéb boldogulásunk feltétele is, hogy az alázatosság legyen az egyik fő erényünk.

Cél: Világosan megérteni az alázat fogalmát. Gyakorlati útmutatást adni a fiataloknak az alázat gyakorlásához.

Bevezető feladat: Kell két-három önként jelentkező, meg egy rakás papírlabda. A feladat az, hogy ők felálljanak egy székre, vagy asztalra, a többiek meg dobálják őket addig, míg valaki fel nem adja, vagy a szenvedők, vagy a dobálók.

Beszélgetés indító kérdések:

- Mi az alázat szerintetek? Az alázat egy olyan tulajdonság, ami az élet minden területén nélkülözhetetlen ahhoz, hogy együtt tudjunk élni embertársainkkal. Egy ógörög nyelven íródott írás szerint, az alázat alatt azt érthetjük: "Alacsony, a normális szint alatt lévő" illetve: "szelíd, kedvesen engedelmes, alázatos". Az alacsony alatt nem az illető testmagassága értendő, hanem az, hogy nem akar kiemelkedni, fölé magasodni másoknak. Azt a hozzáállást tükrözi, ami a normális szint alatt marad, azaz, nincs olyan ambíciója, hogy a többiek fölé magasztalja magát. Szelíd és engedelmes marad. De nem jelenti azt, hogy gyenge vagy, bárki átgázolhat rajtad. Te vagy a balek, akit bárki átvághat, kihasználhat. Az alázat nem a gyenge, "kisemberek" tulajdonsága. Ellenkezőleg! Az emberiség kiemelkedő személyei kivétel nélkül alázatosak voltak.

- Jó tulajdonság, vagy rossz tulajdonság? Miért?

- Milyen egy alázatos ember: a munkahelyén, az iskolában, foci közben, családi körben, a barátaival, idegenekkel?

Az alázatos ember: Nem néz le másokat. Nem tartja magát különbnek, értékesebbnek, fontosabbnak a másiknál. Eltűri a kritikát és mérlegeli azt. Elfogadja a dicséretet és nem fúvódik fel tőle. Elfogadja mások akaratát, nem kiabál, ha valami nem úgy történik, ahogy ő akarta, nem nézi csak a maga hasznát, törődik mások érzelmeivel és szükségleteivel, segítőkész, nem beszéli ki mások hibáit, elismeri a saját hibáit és tisztában van erényeivel, korlátjaival, stb.

- Ti mennyire vagytok alázatosak?

- Szerintetek fontos-e az boldogsághoz az alázat?

Feladat: Csapatokra osztódjunk, és egy-egy csapat vizsgáljon meg az alábbi igék közül egyet e kérdések alapján:

Mit tanít az ige az alázatról? Miért hasznos az ige alapján az alázat? Miben ítél meg téged ez az ige? Ha van ilyen? Mennyire tartjátok megvalósíthatónak az ige mondanivalóját?

Róm. 12,16 - Egymással egyetértésben legyetek, ne legyetek nagyratörők, hanem az alázatosakhoz tartsátok magatokat. Ne legyetek bölcsek önmagatok szerint.

Mt. 11,29 - Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek.

Fil. 2,3 - Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál.

1Pt. 5,5 - Ugyanúgy, ti ifjabbak: engedelmeskedjetek az idősebbeknek, egymás iránt pedig valamennyien legyetek alázatosak, mert az Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ad.

Hogyan lehet megtanulni az alázatot?

Jézus számunkra ebben a jó példa: az Ő tetteit követve min magunk is gyakorolhatjuk az alázatot.

Mit tett Jézus, amivel alázatra tanít?

Nem nézte le az embereket – Máté elhívása, leprások meggyógyítása, Nikodémussal való beszélgetés, samáriai asszony.

Nem ítélkezett, megbocsátott – Parázna nő

Úr, de szolgál – Megmossa tanítványai lábát

Engedelmesség Istennek – Olajfák hegyén való imádság

Törvények betartása – Adópénz, a törvény magyarázata

Önzetlenség – Önként ment a Golgotára

Gőg–etlenség – Sosem dicsekedett, sohasem kürtöltetett maga előtt, nem zsarolt érzelmileg, nem sajnáltatta magát, nem küldött el senkit.

Alázatos ember, a másikat fontosabbnak tartja magánál. Ettől a kapcsolatok egy olyan szintérré válnak, ahol a másik fél szolgálásáról, a másiknak szerzett örömről és szelíd, kedves engedelmességről szól minden, aminek csak nyertesei lehetnek. Az alázat tágítja azt a világot, amiben élünk. A büszke embernek nagyon apró világa van, mert a büszkesége bezárta őt abba a szűk közegbe, amit úgy hívnak, hogy ego. Azáltal, hogy alázattal másokat fontosabbnak tartunk magunknál, kialakul egy olyan tulajdonságunk, hogy érdeklődéssel tudunk megközelíteni egy másik embert. Az alázatos ember tudja, hogy nem ő áll a világ középpontjában, hogy nem tőle, általa, és őreá nézve van minden. Az alázatos ember ereje abban van, hogy tisztában van saját magával. Tudja, hogy kicsoda valójában, hogy honnan jött és, hová megy, hogy merre tart az élete, mi lesz vele a halála után.

Végszó: Ezeket a tulajdonságokat érdemes magunkra ölteni úgy, mint egy ruhát. „Öltsetek tehát magatokra - mint Isten választottai, szentek és szeretettek - könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet." Kol. 3,12

Kiss Berti

Nyereményjáték

E számunk kérdése: Milyen célokat tűzött ki maga elé Bányácski Edina a 2010-es évben?

Nyeremény: Egy hétre szóló táborozási lehetőség két fő részére bármelyik KRISZ-héten augusztus 2-6 között (Aklihegy, Balazsér, Rát)!

Beküldési határidő: aug. 1-ig.

Az előző számban közölt nyereményjáték győztese:
Tóth Erika (Csetfalva).
GRATULÁLUNK!
Nyereményét postán juttatjuk el.

Szerkeszd Te is a TeSó-t!
A következő szám fő témája:
Rátermettség a harcban.
Küldhetsz bizonyságtételt, verset, tanulmányt stb.
Határidő: szeptember 15.
Szolgálatodat előre is köszönjük!

Ne feledjétek!
A KRISZ -
TI vagytok!

Alkalmaink, táborozási lehetőségek

Nyári táborok:
Július 19-24
- Angol hét, Balazsér
Július 19-24
- Ukrán hét, Szolyva
Augusztus 2-6
- KRISZ hetek:
Rát, Aklihegy, Balazsér
Részvételi díj: 100 hrn/fő.
Érdeklődni a 0990304718-as telefonszámon lehet.

Augusztus 29-én házaspárok csendesnapja lesz a beregszászi templomban. Szeretettel hívunk és várunk minden fiatal és idősebb házaspárt.

2010. augusztus 2-a és 9-e között kerül megrendezésre Kisgejőcön a II. Kisgejőci Népzenei és Néptánctábor és a XI. Kárpátaljai Magyar Dalverseny.

A dalversenyre a következő kategóriákban lehet nevezni: egyházi ének, népdal, mai dal.

Bővebb információt kaphattok a www.credo.van.hu weboldalon, illetve Gerber Anzselika koordinátornál a 0936195344-as telefonszámon.

- **TESÓ** -
(belső használatra)
Főszerkesztő: Sipos József
Tördelőszerkesztő: Balázs Zoltán
Képszerkesztő: Túróczy Gábor
Főmunkatársak:
Soós Katalin, Kiss Berti, Igyártó Nikoletta, Pataki Gábor, Menyus, Olasz Tímea, Márku Anita, Dr. Mándy Mária.
Köszönjük a szolgálatot!
Szerkesztőség:
(ide írjatok nekünk!!!)
Sipos József, Tiszaújlak, 90351, Rákóczi út 71.
Tel: (0-243)61-1-75,
097 683 8423
Magyarországiaknak:
06-30-329-0656
e-mail: sipitiszi@gmail.com
balazszoli081@gmail.com
Skype: sipisoft
balazs_zoli_cml
Nyomda: Kovács Sándor, Nagyszőlős,
A/3-as ív, 1250 db.

- KRISZ (székház) -
90200, Beregszász
Széchenyi út 48.
(KRISZ -PONT)
Tel.: (0-241)42-6-09

TOVÁBBI ELÉRHETŐSÉGEINK:
www.krisz.try.hu
e-mail: kriszpont@gmail.com
iwiw: Kárpátaljai Református Ifjúsági Szervezet

KRISZ Övetség

Havonta péntekenként
17.00-tól szombat 12.00-ig.
Információ:
0990304718, 0992587751

Amennyiben Ön is szeretne hozzájárulni lapunk megjelenéséhez, ezt megteheti a KRISZ-székházában személyesen, vagy pedig
A KRISZ bankszámlaszámán:
26003001257815
UKREXPORT-IMPORT BANK

Köszönjük támogatását!

Több, mint vicc :)

Egy lelkész egy szegény asszonnyal beszélgetett az imaház ajtajánál. Az asszony hűséges tagja volt a gyülekezetnek, mindig jelen volt az összejöveteleken. A lelkész megköszönte, hogy olyan figyelmesen nézi őt minden alkalommal. Az asszony így viszonozta a köszönetet.

- Igen, olyan jó megpihenni egy hosszú hét után, aztán leülni egy párnázott padra, és nem gondolni semmire.

- ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ -

Egy pásztor és egy hippi ülnek a padon. A hippi éppen a Bibliáját olvassa, és egyszer csak hirtelen felkiált:

- Halleluja!

A pásztor megkérdezi, miért hallelujázik?

- Óh csodálatos, ahogy Isten Mózest és a népet átvitte a Vörös-tengeren.

Erre a pásztor elmagyarázta hippinek, hogy akkoriban az a tenger csak 40 cm mély volt és így nem csoda, hogy könnyen átkeltek.

Öt perc múlva a hippi még nagyobb halleluját kiált.

- Mi történt már megint? - kérdezi az ideges pásztor.

- Képzelje el, milyen nagy csoda történt?! – mondja a hippi –, az egyiptomiak mind megfulladtak ebben a 40 cm-es vízben!

- ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ -

Két pók beszélget:

- Én a toronyban töltöttem a telet. Szörnyű volt! Az állandó harangozástól egyáltalán nem tudtam aludni.

- Én jól jártam, engem egész télen senki sem zavart.

- Miért te hol aludtál?

- A perselyben, a templom mélyén.

- ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ -

- Miért Mózes a legbűnösebb ember?

- Mert először ő törte meg a tízparancsolatot.

Lapunk megjelenését a Szülőföld Alap támogatja

Josh McDowell, Bob Hostetler: Ne dobd el a zagyad!

Kicsoda Isten? Egyfajta kozmikus forgalomirányító, akinek a legfőbb elfoglaltsága, hogy tönkre tegye a vidámságra vágyó emberek mulatságát? Kívánságteljesítő automata, akibe bedobunk egy imát, megnyomjuk a megfelelő gombot, és kívánságunk azonnal teljesül? Jézus Krisztus Szupersztár? Vagy egy gyenge, puha kezű, halk szavú tanító? Egy műanyag bábu a kocsi műszerfalán? A Biblia vallásos népi történetek és legendák gyűjteménye? Jézus feltámadása igazából felébredés az ájulásból? Vagy csak rossz sírnál keresték őt az asszonyok? A keresztyénség valakinek orvosság, másnak méreg? Aki belép a templomba, annak kívül kell hagynia az agyát? A megtérés valami pszichológiai fogásokkal kiváltott élmény, amit azzal érnek el, hogy a megtérőn agymosást hajtanak végre meggyőző szavakkal és érzelmileg megható keresztyén mítoszokkal? Egy igazi keresztyén sosem kételkedik? Mindegy, miben hiszünk, a hit a lényeg? A keresztyén vezetők többsége romlott és képmutató? A jó emberek szenvedéstől és szomorúságtól mentes életet érdemelnek?

Ha már találkoztál ehhez hasonló kérdésekkel, vagy talán benned is kétségek vannak, akkor ez a könyv pont neked való. Josh McDowell, a világszerte ismert hitvédő, s szerzőtársa, Bob Hostetler rövid fejezetekben, közérthető és humoros formában tár fel közismert, de téves hiedelmeket Istenről, a Bibliáról, a vallásról, az életről, s megmutatja, hogy a keresztyénség kiállja a tények és a józan ész próbáját. Néha meglepő, néha szórakoztató, néha pedig ijesztő lesz felfedezni, hogy számos dolog, amit sokan és mélyen hisznek nem más, csak tévhit.

Mindegyik fejezet egy rövid feladatsorral végződik, ami a fejezet anyagára épül, s Isten Igéjéből segít felfedezni újabb döntő igazságokat. A szerzők remélik, hogy miután szembesültél e mítoszokkal, vagy talán egyiket-másikat felszámoltad magadban az Ige alapján, te magad is kész leszel felvenni a harcot ezekkel a tévhitekkel szemben.

T.

Miért házasodtam meg?

(Why I did get married? 2007, amerikai film)
Főszereplők: Janet Jackson, Tyler Perry.
Rendező: Tyler Perry.

Négy házaspárt ismerünk meg a filmből, akik még a főiskolán kötöttek szoros barátságot. A közös múlt, az emlékek, a bizalom tartja össze a csapatot, még évek múlva is együtt indulnak el egy kis kikapcsolódásra, hogy kiszakadjanak a mindennapi rohanásból, elfelejtsék a gondokat és végre egymással töltsék az időt. A tízéves házasságokban azonban már érezhetőek a feszültségek. Szinte az induláskor felfedezzük a problémákat… A feszült légkörben egyszer csak elpattan a húr, hirtelen kitálalják egymásnak a „másik problémáját". A beszélgetés végére úgy néz ki, a négy házasságból négy megy tönkre. Ott lebeg a kérdés: megmenthető-e a tönkrement házastársi kapcsolat?...

Házasságkötéskor, az oltárhoz lépve az ember agyában rengeteg gondolat cikázik, és főleg boldogságot érez. De semmiképpen sem azt, hogy talán egyszer válásra kerül a sor. A házasságok többsége mégis ezzel végződik. Kevés jegyespárt világosítanak fel arról, hogy a házasság nem maga a boldogság, hanem a boldogsághoz vezető út. „A házasság kompromisszum. Adni és kapni".

A legelső probléma, amit felfedezhetünk a párok megismeréskor, a kommunikációs hibák. A társak elbeszélnek egymás mellett, és szinte meg sem hallják, amit a másik mond – mondhatni szándékosan értik egymást félre. Pálhegyi Ferenc szavaival élve: „rossz fülükkel hallgatják egymást". Aki úgy nézi meg ezt a filmet, hogy maga is házasságban él, tökéletesen át fogja érezni ennek a problémának a súlyát! Gondoljuk végig: a jegyesség alatt mindent meg tudunk beszélni. Megértők vagyunk, meghallgatjuk egymást, kompromisszumot kötünk, és a másiknak csak a jó tulajdonságait látjuk (mit beszélek, nincs is neki rossz tulajdonsága!!!). Néhány év múlva ennek az ellenkezőjét látjuk és érezzük. Miből fakad ez a változás?

A film felhoz egy érdekes helyzetet a „megcsalás" fogalmával kapcsolatban is. Vajon jogos-e a megcsalás, ha a társadtól nem kapsz meg mindent, amit elvársz tőle? Jogosan csalod-e meg társad, ha ő is megcsal téged?

Sheila és Mike

Sheila magát hibáztatja az elromlott házasságért, és saját vonzerejének csökkenésében találta meg a választ. Azt érzi, hogy a férje undorodik tőle. Sheila az, akit a férje megcsal, kihasznál és még el is hagyja az összetört nőt. A film végére mégis Sheila az, aki boldog. „Imádkoztam, hogy Isten mentse meg a házasságom. De a házasságunk nem volt jó alapra építve." Beszélgessünk a helyes alapról! Beszélgessünk a válás természetéről!

Dianne és Terry

Dianne-nek fontosabb a karrierje, mint egy gyermek vállalása, míg férje nagyobb családra és több, a feleségével tölthető időre vágyik. Ez egy számunkra közeli probléma, hiszen a megélhetés mindenki számára fontos, ugyanakkor gyakran érezzük összeegyeztethetetlennek a karriert és a gyermekvállalást. Beszélgessünk a helyes sorrendről, Isten tervéről ezzel kapcsolatban! Hogyan lehet ilyen helyzetben kompromisszumot kötni a társaddal?

Angela és Marcus

A házasságnak azt a tipikus formáját látjuk itt, ahol a nő viseli a nadrágot – Angelának saját vállalkozása van, ahol beosztottjaként alkalmazza saját férjét. Problémái vannak az alkohollal és folyamatosan vitákat generál Marcus-szal. Figyeljük meg, mit mond a Biblia a nő és a férfi helyéről a házasságban és a világban! Beszélgessünk arról, hogy az ilyen házasságokban kinek, mit és hogyan kellene cselekednie a pozitív folytatáshoz!

Patricia és Gavin

Ez a házasság tűnik a „mintaházasságnak" – ami csak a látszat. A probléma évek óta ott lebeg a levegőben és egyik fél sem vesz róla tudomást. Patricia komoly és bölcs tanácsokat osztogat a házassági problémák megoldásához, önmaga mégsem őszinte a férjéhez. Ez a kapcsolat viszonylag könnyen rendbe jön, hiszen a tarthatatlan feszültségben hirtelen mindketten megnyílnak, sőt, megértik a másikat is. Talán ezt a házastársi kapcsolatot szánta a rendező valóban mintaképp: így kellene szembenézni a problémákkal és megoldani őket – közös imával, megértéssel, nyíltsággal, kompromisszumokkal, ha kell, áldozattal, annak érdekében, hogy a család együtt maradjon és Isten útján járjon.

Menyus

Tyű, de jó kis limuzin!
Jean, az operába megyünk.
Igenis nacsádsasszony.
Jaj, nem látok semmit!
De viccesen kardoznak!
Most megfizetsz a Józsiért!
Mit nézel? Nem adok a kajámból!
Ezt még meg kell enni?
Nesze Tóni, egyél!
Hú, de jó zsíros!
Mit sütsz kis szűcs?
Sós húst.
Mi az utolsó kívánságotok?
Büszkén vallom, hogy KRISZ tag vagyok!
Fényképezz gyorsan, nem érek rá!
Na, mi van?
Oké, ki kente össze az arcomat?
De vicces lábad van!
Toldi mellettem Kispista!